

BAZAR

**Toimittaneet
Päivi Happonen ja Tiia Palmén**

ETUSIVUN RIKOKSET

2

Toimittaneet
Päivi Happonen ja Tiia Palmén

ETUSIVUN
RIKOKSET
2

BAZAR

Ensimmäinen painos

© Oikeustoimittajat ry ja Bazar Kustannus Oy 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-212-2

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

SISÄLLYS

Esipuhe

Tarinoita rikosuutisten
taustalta 9

Johanna Mattinen

Sokeri-isien jäljillä 11

Kia Kilpeläinen

Katiska – tosielämän saippuaoppera 27

Eevi Karvinen

Murha Mäkkärissä 41

Sanni Mattila

Valkeakosken teinisorma –
saalistaja pikkukaupungin pimeydessä 58

Mari Jäntti

Hämeenkadun murha –
henkirikos keskellä katua 78

Jatta Lapinkangas

Sarjasaalistaja Mika Moring 95

Taru Horsma-aho

Juupajoen suurpiiritys 114

Miika Viljakainen

Perheen loppu 128

Ville Eklund

Kulosaaren lapsikaappaus –
sieppaajan salatut kasvot 144

Päivi Happonen

Viertolan kouluumpuminen 159

Asta Tenhunen

Kouluhyökkääjä, joka halusi tappaa kaikki 179

Tiia Palmén

Koskelan teinimurha 201

Nina Rätty

Velanperijät jättivät
ikämiehen liekkien keskelle 223

Miikka Hujanen

Lännen nopein vaari ja Hartolan Isis 241

Päivi Hannula

Nuoren tytön outo katoaminen 254

Jesse Mäntysalo

Lakimiehen katoaminen –
salaisuus pinnan alla 275

Erkki Hujanen

Vakoojan jäljillä 293

Esipuhe

TARINOITA RIKOSUUTISTEN TAUSTALTA

Oikeustoimittajat ry perustettiin joulukuussa 1988, ja tämä kirja juhlistaa yhdistyksen 40-vuotista taivalta.

Rikosjuttuja tekevien toimittajien yhdistys sai alkunsa Mikkelissä, jossa toimittajat olivat seuraamassa panttivankioikeudenkäyntiä. Parinkymmenen toimittajan perustamasta yhdistyksestä on kasvanut aktiivinen toimija, johon kuuluu nykyään yli 80 rikos- ja oikeustoimittajaa eri puolilta Suomea.

Oikeustoimittajien yhdistys järjestää erilaisia koulutuksia ja tapahtumia sekä tapaamisia esimerkiksi poliisien, syyttäjien, asianajajien ja tuomareiden kanssa. Yhdistys myös antaa lausuntoja lakihankkeisiin ja pyrkii edistämään sananvapautta sekä viranomaisten päätösten ja asiakirjojen mahdollisimman laajaa julkisuutta.

Rikos- ja oikeustoimittajat käyvät usein rikospaikoilla ja joutuvat lukemaan poliisin esitutkinnoista yksityiskohtia erittäin raaioistakin tapauksista. He myös tapaavat rikosten tekijöitä, uhreja ja heidän omaisiaan. Toimittajat kertovat uutisjutuissaan, miten poliisi tutkii rikoksia. He myös seuraavat monenlaisia oikeudenkäyntejä ja usein raportoivat reaaliajassa, mitä oikeussaleissa tapahtuu. Oikeustoimittajat

välittävät yleisölle tietoa siitä, mitä rikosjutuista oikeudessa selviää ja millä tavalla oikeus toteutuu.

Tähän kirjaan on koottu tarinoita siitä, miten Suomen seuratuimmat rikosuutiset ovat syntyneet. Toimittajat kertovat kirjassa juttukeikoistaan rikosten tapahtumapaikoille ja paljastavat, miten ovat onnistuneet kaivamaan tietoa silloinkin, kun poliisi on vaiennut rikostutkinnoista. Jotkut rikostapaukset iskevät kokeneisiin rikostoimittajiin erityisen kovaa. Tähän kirjaan on valittu rikoksia, joita toimittajat eivät koskaan unohda.

Lukija pääsee kirjassa rikostoimittajan mukaan rikospaikoille eri puolilla Suomea ja saa tietää, mitä kaikkea uutismedioissa tapahtuu ennen kuin juttu päättyy lehteen, televisioon tai tiedotusvälineen verkkosivuille. Jokaisen rikosjutun taustalla tapahtuu paljon asioita, ja toimittaja ei voi kirjoittaa juttuihinsa läheskään kaikkea saamaansa tietoa.

Oikeustoimittajien ensimmäinen *Etusivun rikokset*-kirja ilmestyi vuonna 2019, jolloin yhdistys täytti 30 vuotta. Kirjan oli tarkoitus olla ainoa laatuaan, mutta sen suosio on ollut vankumatonta näihin vuosiin saakka. Niinpä me rikostoimittajat päätimme, että on aika kirjoittaa uusi kirja.

Yleisö on tottunut lukemaan ja kuulemaan rikosuutisia, mutta harvemmin julkisuudessa kerrotaan siitä, miten rikosjutut syntyvät ja mitä tapausten taustalla on tapahtunut. Tässä kirjassa valotetaan sitä.

Helsingissä helmikuussa 2026

Tiia Palmén, Oikeustoimittajat ry:n puheenjohtaja

Päivi Happonen, Oikeustoimittajat ry:n varapuheenjohtaja

Johanna Mattinen

SOKERI-ISIEN JÄLJILLÄ

Vuonna 2018 suomalaisessa mediassa alkoi näkyä juttuja ilmiöstä, jonka nimi oli sokerideittailu. Lukuisat mediat julkaisivat tarinoita, joissa annettiin ruusuinen kuva kevyestä treffailusta rahaa vastaan. Tutkivat toimittajat soluttautuivat sokeritytöksi ja paljastivat ilmiön todellisen luonteen piilokameran avulla.

Johanna Mattinen on työskennellyt Ylellä tutkivana toimittajana vuodesta 2018 lähtien. Sitä ennen hän toimi uutistoimittajana, rikos- ja oikeustoimittajana sekä uutispäällikkönä Iltalehdessä.

Olin työskennellyt Ylellä vasta kuukauden. Ja nyt minulle vaadittiin potkuja.

Olin kauhuissani, sillä olin jättänyt hyvän vakituisen työn Iltalehdessä ja siirtynyt riskillä Ylelle määräaikaiseen työ-sopimukseen, koska halusin päästä kokeilemaan, riittävätkö rahkeeni tutkivan journalismin parissa.

Vaatimus potkuista tuli lakimieheltä. Hän edusti nelikymppistä miestä, jonka olin kohdannut jokin aika sitten Espoon Otaniemessä. Mies halusi alkaa sokeri-isiksi eli sugar daddyksi 23-vuotiaalle Elinalle.

”Elina” oli todellisuudessa kollegani Kati Pehkonen.

Ryhdyimme suunnittelemaan juttua sokerideittailusta jo ennen kuin aloitin työt Yleisradiossa.

Olimme tehneet Kati Pehkosen kanssa tutkivia juttuja yhdessä aiemmin Iltalehdessä. Hän oli lähtenyt ennen minua Ylelle saatuaan paikan MOT-toimituksesta. Itse olin menossa tutkivaksi toimittajaksi A-studioon.

Eräänä kesäiltana Pehkosen parvekkeella aloimme ideoida mahdollisia yhteisiä tutkivia projekteja. Olimme molemmat kiinnittäneet huomiota sokerideittailuun, josta oli julkaistu useita juttuja eri medioissa.

Jutuissa nuoret naiset kertoivat, kuinka pelkästä treffeillä käymisestä tai edustamisesta juhlissa sai ilmaiseksi laukkuja, matkoja, illallisia ja rahaa elämiseen. Se kuulosti vähän liian hyvältä ollakseen totta.

Kun aloitin työt A-studioissa, esihenkilöni innostui välittömästi ideasta ja yhteisprojekti toimitusten välillä polkaisuun käyntiin.

Halusimme selvittää, mitä sokerideittailu todellisuudessa on. Onko kyse helposta rahasta, johon riittää vain kevyt keskustelu illallisen äärellä, vai kuuluuko siihen myös seksi? Kuinka nopeasti seksiä ehdotetaan tai kuinka usein sitä odotetaan? Entä liittyykö sokerideittailuun rikollista toimintaa?

Saadaksemme vastaukset kysymyksiimme meidän piti päästä käsiksi aitoihin tilanteisiin. Seksin ostamiseen ja myymiseen liittyy usein häpeää, ja siksi uskoimme, että ihmiset eivät välttämättä kertoisi kokemuksistaan rehellisesti.

Ratkaisu oli soluttautua sokeritytöksi.

Journalistin ohjeiden mukaan toimittajien on aina kerrottava ammattinsa. Tästä voidaan kuitenkin poiketa, mikäli

yhteiskunnallisesti merkittävän asian selvittäminen sitä vaa-
tii. Esiintyminen jonain muuna henkilönä kuin toimittajana
on yksi poikkeuksellisen tiedonhankinnan menetelmistä.
Tässäkin tapauksessa, kuten Ylellä aina, päätoimittajalta on
pyydettyvä etukäteen lupa kyseisen metodin käyttämiseen.

Turvallisuussyistä totesimme, ettemme voi ottaa ketään
ulkopuolista esittämään sokerityttöä. Niinpä kollegani sai
epäkiitollisen tehtävän esittää sokeri-isiä etsivää Elinaa.
Latasimme kollegastani sivustoja varten kuvan, jossa eivät
näkyneet hänen koko kasvonsa, jottei kukaan voisi tunnis-
taa häntä MOT:n toimittajaksi.

Päätimme Elinan olevan 23-vuotias opiskelija, joka etsii
sponsorointia elämäänsä opintotuen lisäksi. Sokerideittailussa
maksamisesta käytettiin usein termiä ”sponssaaminen”.

Ajatuksemme oli, että kun täytyy valehdella, kannattaa
valehdella mahdollisimman vähän, jotta tarinassa pysymis-
nen on helpompaa. Sovimme, että kollegani kertoo tapaa-
misissa muuten omasta elämästään, paitsi oikean ikänsä ja
ammattinsa.

Emme myöskään halunneet johdattaa ketään ansaan.
Siksi päätimme, että Elina ei itse ehdota mitään, kysyy avoi-
mia kysymyksiä ja kertoo itsestään lähinnä kysyttäessä.
Meidän näkökulmastamme kaikkien keskusteluiden piti
olla julkaisukelpoisia.

Selvää oli, että myös miesten yksityisyydestä oli huoleh-
dittava emmekä voineet paljastaa heidän henkilöllisyyksiään,
elleivät he itse niin jostain syystä haluaisi. Piilokameran
kuvista olisi sumennettava kasvot ja muutettava puheäännet
ennen julkaisemista.

Pyrimme miettimään mahdollisimman paljon, mitä tilanteissa saattaisi käydä. Voisivatko miehet yrittää koskettaa tai suudella jo ensitapaamisella? Entä miten he reagoisivat, kun ilmestyisimme paikalle kameran kanssa ja heille paljastuisi, että Elina onkin toimittaja? Voisiko joku käydä jopa käsiksi?

Näissä tilanteissa toimittajan turvallisuus on tärkeintä. Suunnitelma oli, että jos tilanne etenee millään tavalla fyysiseksi, turvallisinta on poistua paikalta. Lopulta päätimme, että toisen toimituksen tuottaja tulee ensimmäiseen tapaamiseen mukaan turvamieheksi.

Sovimme tapaamiset julkisiin paikkoihin, joissa on muita ihmisiä, ja näin ollen niissä on myös sallittua kuvata. Kävimme aina tarkistamassa tapaamispaikat etukäteen.

Kaikesta varautumisesta huolimatta emme osanneet arvata, mitä kaikkea kohtaamisissa tulisi vastaan.

Ennen ensimmäisiä treffejä olimme kollegani kanssa lievästi sanottuna jännittyneitä. Kyseessä oli kummankin toimittajan ensimmäinen piilokameraprojekti.

Olin löytänyt kaapistani mustan kauluspaidan, johon piilokameran saisi asennettua napin tilalle. Säädimme piilokameraa paikalleen pakettiautossa kauempana tapaamispaikasta. Hermostuneena pohdimme, miten kameran lähe-
tin pysyy kollegan housuissa ja pysyykö nauhoitus varmasti päällä. Sitä kun ei voi kesken treffien alkaa tarkistaa.

Tapaaminen oli sovittu pääkaupunkiseudulla sushiravintolaan, joka sijaitsee supermarketin kanssa samassa rakennuksessa. Jätimme kollegani hieman ennen parkkipaikkaa pois kyydistä, jotta hän saapuisi paikalle jalkaisin.

Voisi vaikuttaa hieman epäilyttävältä, jos sokerityttö saapuisi paikalle valkoisen pakettiauton perätilassa, mikäli sokeri-isi sattuisi näkemään tilanteen.

Sokeri-isi oli kertonut olevansa keski-ikäinen varattu liikemies, joka etsii seksiystävää, isolla ässällä. Hänen aiemmat kokemuksensa sokeritytöistä päättyivät miehen mukaan ikävästi, kun toinen sokerityttö ryhtyi kiristämään häntä ja toinen alkoi harrastaa seksiä myös muiden miesten kanssa. Hän kertoo maksaneensa naisille könttäsunnan, 600 euroa kuussa.

Olimme päättäneet etukäteen, että sokeritytöksi tekeytyvä kollegani ei yritä haastatella miestä tapaamisen jälkeen. Tärkeää olisi, että miehelle kerrottaisiin totuus mahdollisimman pian ja hänelle annettaisiin myös mahdollisuus samanaikaiseen kuulemiseen eli hänellä olisi mahdollisuus kommentoida asiaa.

Minun roolini oli olla pahanilmanlintu, joka treffien jälkeen paljastaa miehille, mistä on ollut kyse, ja pyytää heiltä haastattelua. Tämän työnjaon ansiosta pystyimme molemmat keskittymään omiin tehtäviimme. Oli myös henkisesti helpompaa tietää, etteivät miesten mahdolliset negatiiviset reaktiot kohdistuisi ainoastaan kollegaani.

Kun sokeri-isi ja Elina tapasivat rakennuksen edessä, kuvasimme kuvaajan kanssa tilanteen parkkipaikalta. Huomasimme heti, että mies oli vanhempi kuin hän oli kertonut profiilissaan.

Mies ja Elina menivät ravintolaan, minä ja turvamies menimme heidän perässään. Maksoimme sushilounaat ja istuimme eri pöytiin. Emme kuulleet kollegani ja miehen

keskustelua, mutta tarkoituksemme oli nähdä heidän lähtönsä.

Rakastan sushia, mutta nyt buffetista hakemani annos ei maistunut. Olin liian jännittynyt.

Kun kollegani poistui miehen kanssa ulos rakennuksesta, minä ja kameramies syöksyimme heidän luokseen. Tilanne tuli sokeri-isille täysin puskista.

Esittelin itseni toimittajaksi ja kerroin miehelle, että myös hänen juuri tapaamansa ”Elina” on toimittaja.

Pelkäsin, että mies suuttuu silmittömästi. Olihan häntä huijattu erittäin intiimeissä asioissa. Hän oli juuri keskustellut siitä, kuinka hän haluaisi aloittaa seksisuhteen kollegani kanssa.

Mies oli yllättynyt, mutta rauhallinen ja ystävällinen. Hän suostui jopa antamaan meille haastattelun, kun lupasimme muuttaa hänen äänensä ja peittää ohjelmassa hänen kasvonsa.

Ihmisiä kulki supermarketin ovista sisään ja ulos, kun kyselin mieheltä, miksi hän haluaa maksaa seksistä nuorille naisille. Tilanne tuntui absurdilta.

Varakas mies näki itsensä hyväntekijänä ja koki ensisijaisesti auttavansa nuoria opiskelijoita. Miehen näkemys oli vankka, eikä hän kokenut missään tapauksessa maksavansa seksistä naisille. Jo treffeillä hän oli kertonut, ettei halua rahoittaa luksuselämää eikä huumeita, vaan rahat on tarkoitettu vuokraan, ruokaan tai oppikirjoihin.

Kun kysyin mieheltä, miten hän varmistuu siitä, että naiset ovat täysi-ikäisiä, hän alkoi selitellä ja vierittää vastuuta sokerisivustojen ylläpitäjille.

Tapaamisen jälkeen meille selvisi, että miehellä oli tasavallan presidentin myöntämä arvonimi.

Kun haastattelu oli ohi, olimme helpottuneita. Tilanne meni paremmin kuin olisimme voineet kuvitella. Piilokamerakin oli pysynyt päällä, vaikkakin lähetin oli polttanut housuissa kollegani ihoa.

Valitettavasti kaksi muuta kohtaamista eivät päättyneet yhtä hyvin.

Toinen tapaaminen oli Espoon Otaniemessä. Tällä kertaa meillä oli mukana erikseen palkattu turvamies.

Sokeri-isi oli siistiin kauluspaitaan pukeutunut noin nelikymppinen mies. Hän oli harrastanut sokerideittailua ennenkin.

Kuvasimme jälleen kauempaa, kun kollegani ja mies tapasivat metroaseman edessä. He menivät sisään läheiseen kahvilaan, minkä jälkeen myös minä ja turvamies tekeydyimme kahvilan asiakkaiksi.

Jossain vaiheessa huomasin, että kollegani meni vessaan. Pian sain häneltä viestin, jossa luki, että mies ei halua keskustella rahasta kahvilassa, koska ei halua muiden kuulevan. Mies ehdotti kävelyllä lähtöä.

Tilanne oli yllättävä. Otaniemen metroaseman läheisessä maastossa olisi vaikeaa seurata heitä huomaamatta. Pikaisen viestittelyn jälkeen päädyimme kuitenkin siihen, että kollegani lähtisi miehen kanssa kävelyllä.

Muuta vaihtoehtoa ei ollut, jos halusimme saada tietoja.

Viestimme asiasta myös turvamiehelle, joka lähti seuraamaan miestä ja kollegaani läheiseen puistoon. Turvamies ei

voinut kulkea heidän lähellään, sillä tilanne olisi vaikuttanut epäilyttävältä. Hän onnistui kuitenkin suurimman osan ajasta pitämään näköyhteyden kollegaani ja sokeri-isiin.

Kävelyn aikana mies kyseli, oliko Elina aiemmin deitailnut vanhempia miehiä. Mies kertoi yleensä tarjonneensa illallisen, jonka jälkeen ilta oli päättynyt jommankumman kotiin. Lisäksi mies kertoi maksaneensa 100 euroa jokaisesta tapaamisesta.

Mies myönsi, ettei summa ole suuri verrattuna muihin tarjoajiin: ”Mut mä sanon, että jos se ei oo kivaa, niin ei se sillä maksamisella kivaksi muutu”, hän perusteli.

Kun kollegani ja sokeri-isi palasivat metroasemaa kohti, minä ja kameramies kävelimme rivakasti heitä vastaan. Jälleen paljastin miehelle, mikä tilanne todellisuudessa on.

Tällä kertaa pelkoni osoittautuivat oikeiksi.

Mies raivostui silmin nähden. Hän alkoi huutaa kameramiehelle ja vaati tätä lopettamaan kuvaamisen.

En toimittajana nauti näistä tilanteista, mutta valitettavasti ne ovat silloin tällöin välttämättömiä. Tunnelma oli ikävä. Mies ei todellakaan halunnut antaa haastattelua.

Ojensin miehelle lapun, jossa oli yhteystietomme, jotta hän voisi halutessaan olla meihin yhteydessä myöhemmin. Mies katsoi kollegaani ja totesi hänelle: ”Ihan oikeesti. Kiitti vitusti.”

Yhteydenotto tuli myöhemmin lakimiehen välityksellä. Hän kertoi edustavansa miestä, jonka kohtasimme Ota-niemessä. Lakimies vältti kertomasta päämiehensä nimeä. Mies oli ollut muutenkin varovainen, hän ei ollut kertonut oikeaa nimeään eikä työpaikkaansa. Miehen todellinen henkilöllisyys ei selvinnyt meille koskaan.

Lakimiehen kirje oli äärimmäisen tiukka. Tarkka sanamuoto on kadonnut muististani vuosien varrella, mutta viesti oli selvä: potkut toimittajille Mattiselle ja Pehkoselle. Mies oli selkeästi yhä raivoissaan kohtalostaan.

Vaikka ehdin kauhistua tilanteesta, huoleni oli turha. Kokeneet esihenkilömme eivät hätkähtäneet painostusta. Olimme käyneet etukäteen huolellisesti läpi, että toimimme lain, journalistin ohjeiden ja Ylen omien eettisten periaatteiden mukaan. Etiikkapäällikkö hoiti lakimiehelle vastaamisen.

Myöhemmin minullekin kävi selväksi, että painostuksen kohtaaminen on valitettavan tyypillistä tässä työssä. Tutkivat jutut käsittelevät poikkeuksetta jollekulle ikävää asiaa, ja usein se saa ihmiset hermostumaan. Sen vuoksi on äärimmäisen tärkeää, että juttuprojektit on suunniteltu hyvin etukäteen.

Raivokkaasta kohtaamisesta huolimatta vasta kolmannet treffit saivat meidät toden teolla miettimään sokerityöiksi ryhtyvien nuorten naisten kohtaloa.

Tässä vaiheessa kuvio oli meille hyvin tuttu. Treffit oli sovittu tällä kertaa helsinkiläisen hotellin aularavintolaan. Minä ja turvamies seurasimme jälleen perässä.

Mies oli antanut etukäteen puhelinnumeronsa, mutta numerolle ei löytynyt henkilötietoja. Hän oli kertonut olevansa viisikymppinen varakas mies. Taas mies oli todellisuudessa vanhempi.

Jossain vaiheessa treffejä kollegani meni vessaan. Osasin jo odottaa häneltä viestiä, mutta sen sisältö hätkähdytti minua.

Kollegani viestitti, että pöydässä istuva sokeri-isi oli ollut useita kertoja vankilassa.

Mies oli halunnut olla avoin, sillä hän oli kertonut oikean nimensä, ja asia oli kuulemma helposti selvitettävissä. Mies oli perään vitsaillut, ettei siitä huolimatta sängyssä tarvitse huutaa hänen vankinumeroaan.

Säikähdimme molemmat tilannetta. Mies ei kuitenkaan vaikuttanut uhkaavalta. Nopean viestittelyn päätteeksi päätimme, että parasta mitä voimme tehdä, on edetä suunnitelman mukaan.

Treffeillä mies halusi tietää kollegaltani, olisiko tämä valmis näyttäytymään juhlissa ja harrastamaan seksiä vanhemman miehen kanssa. Mies kertoi aiemmin maksaneensa sokerityttöjen vuokran.

Treffien päätteeksi mies ja kollegani poistuivat hotellista. Jos mahdollista, olin vielä entistäkin jännittyneempi. Rikolliset tyypillisesti haluavat pitää matalaa profiilia, ja nyt paikalle oli pelmahtamassa valtakunnallisen tv-ohjelman toimittaja kameramiehensä kanssa.

Kun miehelle valkeni, mistä oli kyse, hän käänsi selkensä ja lähti kävelemään pois. Hän ei halunnut yhteystietojamme.

Olin helpottunut, kun kohtaaminen oli ohi.

Kun perehdyimme miehen taustaan, meille selvisi, että hän oli pitkän linjan rikollinen, joka oli saanut vuosikymmenten aikana useita tuomioita. Hän oli ollut myös etsintäkuulutettuna. Emme voineet kertoa miehestä tarkempia tietoja jutussamme, jotta häntä ei voitu tunnistaa.

Mies ei varmasti ollut ilahtunut nähdessään kameramme. Pohdimme, voisiko hän haluta kostaa meille. Keskustelimme

asiasta Ylen turvallisuusosaston kanssa, mutta keskustelu ei johtanut toimenpiteisiin.

Lopulta emme kuitenkaan koskaan kuulleet miehestä mitään.

Julkisuudessa olleiden tietojen mukaan mies kärsii tämän tekstin kirjoitushetkellä yli kymmenen vuoden tuomiota.

Emme voineet olla miettimättä niitä nuoria naisia, jotka joutuvat tällaisiin tilanteisiin: treffeille kuumakallen tai ammattirikollisen kanssa.

Olimme molemmat kokeneita toimittajia, ja silti tilanteet hätkähdyttivät meitäkin. Miten juuri täysi-ikäiseksi tullut nuori nainen niistä selviää?

Tai vielä pahempaa, alaikäinen tyttö.

Meille nimittäin selvisi juttuprojektin aikana, että sokerideittailussa on mukana myös alaikäisiä. Löysimme sivustoilta useita lasten profiileja. Nuorin heistä oli vasta 13-vuotias. Lisäksi kaksi haastattelemaamme sokerityttöä kertoi aloittaneensa sokerideittailun jo 17-vuotiaana.

Tuntui pahalta nähdä sivustoilla ilmoituksia, joiden kuvissa olevat sokeritytöt näyttivät ilmeisen nuorilta. Yksi kuvista näytti aivan rippikuvalta: tytön kädessä oli ruusu ja kaulassa riippui hopeinen risti.

Päälöytömme juttuprojektissa oli se, että sokerideittailun varjolla käydään avointa seksikauppaa – siitä huolimatta, että sivustot kieltävät seksin myynnin ja antavat sokerideittailusta hyvin toisenlaisen kuvan.

Haastattelimme yhteensä seitsemää sokerityttöä, jotka vahvistivat asian. Kaikki paitsi yksi heistä kertoi harrastavansa

seksiä sokeri-isien kanssa. Nainen, joka ilmoitti miehille kieltäytyvänsä seksistä, kertoi saaneensa vastaukseksi yleensä painostusta ja haukkuja ulkonäöstään.

Saimme sokerityttöihin yhteyden sivustojen kautta. He eivät hämmästyneet haastattelupyynnöistä. Useampi kertoi jo odottaneensa, että sokerideittailusta tehtäisiin juttu, jossa kerrottaisiin, mistä oikeasti on kyse.

Yhtä sokerityttöistä kutsuimme jutussamme nimellä Heli. Myös hän lähti kokeilemaan sokerideittailua kuvitellen, että kyse on vain kevyestä tapailusta.

Kuvasimme haastattelun hänen kotonaan, sillä näistä asioista on vaikea puhua julkisella paikalla. Olimme sopineet, että Helin kasvot peitetään ja ääni muutetaan.

Heli kertoi harrastavansa seksiä miesten kanssa sokeritapaamisissa. Hän kertoi kuvittelevansa niissä tilanteissa olevansa jossain muualla ja odottavansa vain sitä, että kohtaaminen on ohi.

Aluksi Helin ystävä tiesi, milloin hän tapasi miehiä. Nyt Heli ei enää kertonut tapaamisista kenellekään. Aiemmin hän myös tiesi miesten henkilöllisyydet. Nyt osa miehistä kertoi vain etunimensä.

Oma turvallisuus mietitytti 24-vuotiasta Heliä.

”On mulla ollut veitsi mukana laukussa. Ihan varmuuden vuoksi. Koska ikinä ei tiedä”, Heli sanoi hiljaa.

Seksin ostaminen ei ole Suomessa rikos, mikäli seksin myyjä ei ole parituksen tai ihmiskaupan uhri. Sen sijaan seksin ostaminen alaikäiseltä on rikos.

Raiskaus on aina rikos.

Kuinka rikoksesta tulee uutinen

Etusivun rikokset 2:ssa toimittajat kertovat työstään ja juttujensa aiheina olleista tapauksista, jotka ovat jääneet Suomen rikoshistoriaan. Kirjan aiheina ovat muun muassa Viertolan kouluampuminen, Katiska-huumevyyhti, Piia Ristikankareen mystinen katoaminen ja Suomessa toimineet Neuvostoliiton vakoojat, jotka suojautuivat valehenkilöllisyyksien taakse.

Rikos- ja oikeustoimittajat kertovat, miten he tekivät työtään kriisiuutisoinnissa, miten he pääsivät uutisen alkulähteille, millä tavoin siitä hankittiin tietoja, mitä riskejä jutuntekoon liittyi ja miksi erityisesti juuri tämä tapaus jäi toimittajan mieleen.

ISBN 978-952-870-212-2 | kl 07
Kannen suunnittelu: Susanna Appel
www.bazarkustannus.fi